

Velecenjeni g. Doropoljskil

Že lansko leto sem Vam pisala. Ker sem dobila prijazen odgovor, se še enkrat oglašam. V prostem času sem zložila pesemco, ki se glasi:

Prišla vesela je pomlad.

Prišla vesela je pomlad,
že poje škrjanec in strnad
in zvončki že cveto,
se kukavice oglašajo.

Že cveto trobentice rumene,
od solnca pozlačene.
In ptički žvrgolijo
pomladno melodijo.

Metuljčkov pisanih
vse polno je po travnikih.
Vijolice dehte
in čebele se pridne bude.

In v gozdu potoček
veselo šumlja,
ker ve tudi on,
da pomlad je prišla.

Z odličnim spoštovanjem!

Metka Skabernetova,
učenka II. b raz. v Ljubljani.

Odgovor:

Ljuba Metka!

Ni sicer za ta letni čas Tvoja pesemca, a naj nam zbuja spomin na lepo pomlad in naj nas navdaja z upanjem, da se nam zopet vrne vesela in cvetoča vigred!

Dragi g. Doropoljskil

Pišem Vam danes prvič ter Vas prosim, da bi tudi mene sprejeli med svoje kotičkarje. Sem velik prijatelj Zvončka, čitam ga vedno z velikim veseljem ter že vsako številko nestrpnostno pričakujem. Smo štiri bratci, vsi zvesti »Zvončkarji«. Dvanajstletni Zmagoslav je naročen na »Zvonček«.

Stanko ima 10, jaz 9, Ladko pa 4 leta. Tudi jaz že poskušam reševati uganke in zastavice. Meni jako ugaja pesem »Medvedov god«. Prosim Vas, da bi tudi v bodoče kaj smešnega objavili s slikami.

Pozdravlja Vas

Milko Gregl,
učenec III. raz. osn. šole v Brežicah.

Odgovor:

Ljubi Milko!

Tvoje prošnja, da bi tudi v bodoče kaj smešnega objavil s slikami sporočam po tej poti vsem »Zvončkovimi« sotrudnikom v prepričanju, da ne ostane moja in Tvoja prošnja — glas vpjočega v puščavi!

Čestiti g. Doropoljskil

Že drugič se oglašam v Vašem kotičku. Upam, da ne boste zavrgli mojega pisma v koš. Naročnik »Zvončka« sem že tri leta. Imam dve sestri. Obiskujem V. razred osnovne šole. Uči nas dobri g. učitelj. V našem razredu je na »Zvonček« naročenih 14 součencev. Prosim, ako bo še kaj prostora v Vašem kotičku, priobčite to sličico!

Mnogo pozdravov Vam pošilja

Andrej Kezele,
učenec v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Andrej!

Glej — Tvoj labod že plava po mojem koticu. Lepa ptica je to! Ves ponosen in bel reže labod valove. Pravijo, da se oglasi v pesmi samo enkrat v življenju, in to tikoma pred smrtjo. Zato pravimo o pesniku, ki je zapel zadnjo pesem pred smrtjo, da je to njegova — labodja pesem.

Ljubi gospod Doropoljski!

Danes se oglašam pri Vas prvič, ker sem letos prvokrat dobila »Zvonček«.

Z velikim veseljem čitam lepe pripovedke. Najbolj mi je ugajala novica »Stanko in muca«. Rada hodim v šolo, samo časih moram ostati doma, ker ženem krave na pašo v nemško Avstrijo. V naši vasi je brod čez Muro in na drugi strani so naši travniki. Na obeh straneh je straža, pri nas slovenska, na drugi strani pa nemška.

Sedaj smo se že morali privaditi na mejo, ker so se Nemci že malo poboljšali in nas ne gledajo več tako jezno, kakor so nas gledali v začetku.

Prosim Vas, pišite mi, ako poznate naše kraje ob Muri, potem Vam pišem še kaj več.

Pozdravlja Vas

Marija Žnidaričeva,
učenka IV. b razreda, doma na Meleh pri Gor. Radgoni.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Naše kraje ob Muri kolikor toliko poznam. V gradu, ki se dviga nad Gor. Radgono, sem bil med vojno tri mesece kot vojak. Po zasneženih poljanah okrog Mure so nas pojali in nas vežbali za mesarsko klanje. — Š tem ustrezam Tebi, sedaj pa Ti izpolni obljubo!

Junaški ribič.

Po bitki na Kosovem polju je bila Turkom odprta pot v slovenske kraje. Celih 38 vojsk je prihrulo v naše kraje. Preden pa so napadli kak kraj, so poslali vohune na ogled.

Bilo je ob izlivu Save v Dunav. Ob bregu se je zibal čolnič in v njem je sedel ribič — stavec. Truden se je upiral na veslo. Iz te zamišljenosti ga zdramijo trije vohuni. Zagrozijo mu, da mu vzamejo glavo, če jih ne prepelje čez Savo. Ribič se nič ne obotavlja, ampak gre takoj pripraviti čoln. Ogladniki se že vesele darov, ki

jih bodo dobili od svojega gospodarja. Ribič pa se srepro ozira okrog sebe. Ko pa privesla do najglobljega mesta, pa vrže vesla v vodo. Ker ni mogel čoln obdržati ravnotežja, so ga valovi preobrnil in čoln je izginil z ribičem in vohuni vred pod vodo.

»Bes, djaur!« še krik iz valov, potem pa vse tiho je bilo.

Tako je ribič žrtvoval svoje življenje za domovino.

Vdani Vam

Emil Šerbak,
I. razred drž. realke v Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Emil!

Tvoj spis je posnetek po Aškerčevi baladi »Brodnik«, ki nam opisuje isti dogodek.

Velecenjeni gospod Doropoljski!

V Vaš kotichek si Vam dovoljujem tudi jaz poslati pisemce. Letos mi je tata naročil »Zvonček«, ki ga prav z veseljem pričakujem. Rad berem povesti in rešujem zastavice. Manjšemu bratcu in sestrici pa pripovedujem povesti in jim kažem podobe, ker še sama ne znata čitati.

Letos je bila jako bolna naša mamica. Ležala je 4 mesece. Sedaj je zdrava. Vsi se že veselimo sv. Miklavža. Bratec in sestrica vsak dan govorita o njem, pa tudi o parkeljnu in o pričakovanih darovih. Če dovolite, Vam opišem Miklavžev večer.

Prav iskreno Vas pozdravlja

vdani

Črto Kolenc,
učenec v Zagorju ob Savi.

Odgovor:

Ljubi Črto!

Vem, da je vam vsem največja radost, ker je vaša mamica zopet zdrava. Kaj Miklavž, kaj parkelj, kaj darovi! Materino zdravje — to je otrokom sreča vseh sreč.

Blagorodni gospod Doropoljski!

Vedno ljubši mi je »Zvonček«. Povesti in pesmi, ti ljubčki mladine, so mi prirasle k srcu. Moja bratca Slavko in Stanko, ki obiskujeta šele prve razrede, rada poslušata lepe pesmi in povesti. Jako mi ugaja povest »Ratko Lipovec«. Ljubke so mi tudi jugoslovenske pesmi. Imam veliko učenja. Obi-

skujem namreč 8. razred. Sem pri sokolskem naraščaju, kjer nas vadi in se z nami trudi sestra Zlatica Kuharjeva. Vedno vsak prosti čas si privoščim nekaj strani »Zvončka«, ki cvete pozimi in spomladi tako krasno.

Upam, da te vrstice spravite v kotichek, potem Vam gotovo za novo leto pošljem kaj lepšega.

Najiskrenejše pozdrave Vam pošilja
vdana

Ivanka Naglavova,
učenka 8. razr. osnovne šole v Trbovljah -
Vode.

Odgovor:

Ljuba Ivanka!

Vidim, da si res zvesta prijateljica »Zvončku«, ki ga vedno jemlješ v roke, ako Ti le dopušča čas. No, naš list se bo tudi v bodoče resno trudil, da bo ustrezal Tebi in vsem, ki ga imajo tako radi.

Dragi g. Doropoljski!

Pišem Vam danes prvič ter Vas prosim, da bi tudi mene sprejeli med svoje koticekarje. Sem velik prijatelj »Zvončka«, čitam ga vedno z velikim veseljem ter že vsako številko nestrpnost pričakujem. Smo štiri bratci, vsi zvesti »Zvončkarji«. Dvanajst letni Zmagoslav je naročen na »Zvonček«, Stanko ima 10, jaz 9, Ladko pa 4 leta. Tudi jaz že poskušam reševati uganke in zatajvice. Meni jako ugaja pesem »Medvedov god«. Prosim Vas, da bi tudi v bodoče kaj smešnega objavili s slikami.

Pozdravlja Vas

Milko Gregl,
učenec III. raz. osn. šole v Brežicah.

Odgovor:

Ljubi Milko!

Tvojo prošnjo, da bi tudi v bodoče kaj smešnega objavil s slikami, sporočam po tej poti vsem »Zvončkovim« sotrudnikom v prepričanju, da ne ostane moja in Tvoja prošnja — glas vpijočega v puščavi!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Že 3 leta sem naročen na lepi in jako po učljiv list »Zvonček«. Rad ga berem. Vse, kar je v »Zvončku«, mi jako ugaja. Posebno pa Vaš kotichek. Imam še dve sestri in enega bratca. Ena sestra je starejša od mene. Tudi ona rada čita »Zvonček«.

Hodim v I. gimn. razred v Novem mestu. Najbolj me veseli zemljepis in zgodovina. Tudi telovadba mi ugaja.

To je vse, kar sem Vam mislil povedati. Jako bom vesel, ako to pismo priobčite v koticčku. Ako tudi mene sprejmete v krog svojih koticekarjev, Vam pišem drugič kaj več.

Z odličnim spoštovanjem

Miloš Vukadin,
dijak I. b gimn. v Novem mestu.

Odgovor:

Ljubi Miloš!

Zemljepis in zgodovina — da, kako zanimiva predmeta sta to! Iz njiju se učimo spoznavati predvsem svojo domovino in svoj narod. To spoznavanje pa utrja v nas ljubezen do očetnjave in do naroda, katerega ponosni in zavedni sin si in ostaneš tudi ti!

V zadnjo številko »Zvončka« je nekdo proti moji volji in seveda tudi brez moje vednosti na str. 218. vtihotapil pesem, ki velja petdesetletnici mojega rojstva. To moram izrečno poudariti, da ne bi zopet kdo mislil — kakor se je že nekoč zgodilo — da kadim samemu sebi! Nemarna domneval! Toda zgodilo se je eno in drugo, a jaz ne morem sedaj nič drugega, nego da ne kuham jeze na nikogar, ampak sem vsakemu hvaležen za vse dobro in lepo, grdobijo in podtikanje pa vsakemu odpustim! — Ker so se me pa — morda ravno zaradi tiste pesmi — mnogi spomnili s čestitkami, vsakega po tej poti iskreno zahvaljam za prijaznost in vljudnost! Vsem srčne pozdrave z obljubo, da bom delal za »Zvonček« in za jugoslovensko mladino, dokler mi ne opešajo moči duha in telesa!

E. Gangl.

